

РЕШЕНИЕ

№ 3634

гр. София, 07.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 05.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка

Елка Атанасова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разглежда дело номер **763** по описа за **2020** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Изпълнителна агенция „Медицински одит“, представлявана от Изпълнителният директор, чрез процесуален представител – ст.юрисконсулт Т., срещу Решение от 29.10.2019 г. по НАХД № 1400/2017г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 22 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 27-106/15.11.2018г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“. С посоченото НП, на основание чл.229 ал.1 вр. с чл.235 от Закона за здравето, за нарушение на чл.86 ал.1 т.3 вр. с чл.79 от Закона за здравето на д-р Р. Ц. Ц. е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лв.

Касаторът излага съображения за отмяна на съдебното решение и потвърждаване на НП. Твърди, че решението на въззивния съд е неправилно, поради нарушение на материалния закон, нарушение на процесуалните правила и необоснованост. Развива доводи, че АУАН и НП са издадени при спазване на изискванията на чл.42 и чл.57 от ЗАННН и съдържат всички изискуеми от закона реквизити, а нарушението е установено безспорно.

Ответника по жалбата - Р. Ц. Ц. се представлява от адв.Г., която пледира за

неоснователност на касационната жалба. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XIX-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в Софийски районен съд, от надлежна страна, в законоустановения срок, в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

В производството пред СРС е установено, че на 09.01.2018г. Р. Х. Ц. постъпила за лечение в [фирма] по клинична пътека / КП/ № 71 „Диагностика и лечение на заболявания на тънкото и дебелото черво”. При приемането ѝ за лечение е създадена История на заболяването / ИЗ/ № 1002/123 с приемна дигноза „ Синдром на раздразненото черво с диария”. Като придружаващи заболявания в ИЗ са отразени: ревматоиден артрит, хиатална херния, рефлукс езофагит, гастрит, стомашна язва в миналото. Лекуващ лекар на пациентката е д-р Р. Ц. – гастроентеролог и началник на отделението по гастроентерология. При приемането на пациентката са назначени изследвания, същата е консултирана и започнато лечение.

На 12.01.2018г. Р. Ц. е изписана от лечебното заведение с окончателна диагноза „ С. колит – сигма” като в епикризата при изписването е посочено, че статуса е „леко увредено общо състояние”, изход от заболяването – „без подобрение”, оценка на риска при дехоспитализация – „липсва медицински риск при изписване на пациентката”.

На 12.01.2018г. в 11.09 часа Р. Ц. отново е хоспитализирана в увредено общо състояние – видно от ИЗ № 1546 по КП № 68 ”Диагностика и лечение на заболявания на горния гастроинтестинален тракт”, с лекуващ лекар отново д-р Р. Ц.. Назначено е лечение, описано в ИЗ, вкл. и извършено кръвопреливане на 1 сак изогрупова кръв, като манипулацията била осъществена с начало 15.05 часа и край 22.10 часа. В 23 часа на 12.01.2018г. пациентката имала болка в гърдите, извикан е кардиолог по спешност, с влошаване на общото състояние – понижено артериално налягане, аритмия, завишени сърдечни маркери, с данни за ритъмно проводни нарушения. На 13.01.2018г. в 09.00 часа Р. Ц. е преведена в в ОАИЛ в същото здравно заведение, поставена на ИПВ, започната кардиопулмонална ресусцитация в пълен обем. В 09.59 часа същия ден пациентката починала. Окончателната диагноза, отразена в ИЗ и в съобщението за смърт, е неспецифичен колит, състояние след диарийен синдром, хипопотеинемия, хипонатриемия, анемичен синдром, остър миокарден инфаркт. Като придружаващи заболявания са вписани ревматоиден артрит, диафрагмална херния, желязодефицитна анемия, мелена.

За времето от 12.03.2018г. до 16.03.2018г. в [фирма] е извършена проверка от служители на ИА „МО“ по повод постъпил сигнал от близки на починалата пациентка. Констатациите от проверката са, че наличието на заболяването „мелена”, документирано в диагнозата, поставена след смъртта на пациентката, в ОАИЛ на лечебното заведение. Тази заболяване изисквало провеждането на определени изследвания приживе на пациентката, като ректално туширане, фиброгастроскопия, и фиброколоноскопия. Провеждането на тези изследвания за диагностициране на заболяването, според отразеното в НП, е посочено в учебник по Спешна хирургия от

2011г., издаден под редакцията на проф.Н. Я., в раздел „Кръвотечение от гастроинтестиналния тракт”. Непровеждането на тези изследвания, при данните в ИЗ за непрекъснато намаляване на стойностите на хемоглобина на пациентката – до 69 g/l, е квалифицирано от проверяващите като непредоставяне на качествена медицинска помощ – следователно неизпълнение на нормата на чл.86 ал.1 т.3 от Закона за здравето. В резултат на проверката и при преценката на наличието на осъществен състав на административно нарушение е съставен и Акт за установяване на административно нарушение / АУАН/ № А 27-106/07.06.2018г. срещу д-р Р. Ц., който му бил връчен на 12.06.2018г. Срещу АУАН е подадено възражение, оценено като неоснователно. Последвало е издаването на НП, с което на д-р Ц. е наложено посоченото по-горе административно наказание – глоба в размер на 300 лв. за нарушение на чл.86 ал.1 т.3 от ЗЗдр. вр. с чл.79 от същия закон.

Тази фактическа обстановка въззивния съд е приел за установена от събраните писмени и гласни доказателства, вкл. и от заключението на назначена съдебномедицинска експертиза по писмени данни. Съдът е кредитирал заключението на експерта, според което смъртта на пациентката е била непредотвратима, като лекарския екип се е озовал в ситуация на липса на полезен ход, при която всяко действие води до влошаване на положението, вкл., че не е имало необходимост от провеждане на изследванията фиброгастроскопия и фиброколоноскопия, че диагнозата „мелена” не е доказана, както и че тежката анемия, установена при пациентката, е била абсолютна индикация за кръвопреливане. Възприел е експертното заключение, че на фона на автоимунното заболяване на пациентката се е развила бактериална инфекция и причина за смъртта е основното заболяване – ревматоиден артрит, усложнено с бактериалната инфекция. В тази връзка е изведен извод от въззивния съд, че с оглед недоказаността на диагнозата „мелена” и отсъствие от необходимост от извършване на фиброгастроскопия и фиброколоноскопия, липсват убедителни доказателства за извършено административно нарушение на нормата на чл.86 ал.1 т.3 от ЗЗдр. във вр. с чл.79 от с.з. свързано с непредоставяне на качествена медицинска помощ чрез прилагане на утвърдени от медицинската практика и наука методи и технологии.

При същите факти СРС е приел и че сочената като нарушение норма на чл.86 ал.1 т.3 от Закона за здравето не съдържа правило за поведение, а регламентира правата на пациентите, като направил извод, че разпоредбата не съдържа състав на административно нарушение – основание за налагане на административно наказание. По отношение на нормата на чл.79 от ЗЗдр. въззивният съд е обосновал, че разпоредбата само декларира как се осъществява медицинската помощ в България, като административнонаказващия орган не е посочил конкретни нормативни медицински изисквания и стандарти, съдържащи правно задължение за действие или бездействие, поради което нарушава правото на защита на нарушителя - правото му да разбере в какво нарушение е обвинен. Обосновал е съществени процесуални нарушения, изразяващи се в невъзможността лицето да прецени за кое свое действие/бездействие /чл. 6 ЗАНН/ търпи последиците от воденото срещу него административнонаказателно производство.

Съгласно чл. 86 ал.1 т.3 от Закона за здравето, като пациент всеки има право на достъпна и качествена медицинска помощ, а нормата на чл.79 ал.1 от същия закон определя, че медицинската помощ в Република България се осъществява чрез прилагане на утвърдени от медицинската наука и практика методи и технологии.

Съгласно чл. 229, ал. 1 Закона за здравето, която е използвана като основание за определяне на административното наказание, наложено на д-р Р. Ц., който наруши разпоредбите на този закон или нормативните актове по прилагането му извън случаите по чл. 209 - чл. 228в, се наказва с глоба от 100 до 600 лв., а при повторно извършване на същото нарушение - от 500 до 3000 лв.

Касационното инстанция споделя изводите на въззивния съд за липса на доказателства за извършено административно нарушение на нормата на чл.86 ал.1 т.3 от ЗЗдр. във вр. с чл.79 от с.з. свързано с непредоставяне на качествена медицинска помощ чрез прилагане на утвърдени от медицинската практика и наука методи и технологии. В подкрепа на този извод е заключението на съдебно-медицинската експертиза, сочещо за липса на основание за провеждане на изследванията фиброгастроскопия и фиброколоноскопия при недоказаност на диагнозата „мелена“, както и заключението на експерта, че тежката анемия, установена при пациентката, е била абсолютна индикация за императивно кръвопреливане. Експерта е обсъдил и риска от алергична реакция и хемолiza, както и неспазената препоръка на трансфизиолозите да се прелива под кортикостероидна защита, като този риск не е посочен като причина за смъртта на пациентката. С оглед на изложените изводи на СРС почиват на установените в производството правно релевантни факти и обстоятелства. Обоснован е и извода на въззивния съд, че разпоредбата на чл.79 ал.1 и чл.86 ал.1 т.3 от ЗЗдр. не съдържат задължения за определени действия или бездействия, дължими от конкретни правни субекти, поради което не могат самостоятелно да обосноват състав на административно нарушение. При това положение, в хода на административно наказателното производство неправилно е приложен материалния закон, което е обосновано е констатирано в първоинстанционното съдебно производство.

В този смисъл неоснователни са твърденията на касатора, изложени в жалбата против първоинстанционното съдебно решение за съдържанието на вменената като нарушена правна норма и нормата, въз основа на която е определено административното наказание. В тази връзка съдът отбелязва, че съгласно чл.229 ал.1 от Закона за здравето последната е приложима за нарушения на разпоредбите на закона извън случаите на чл.209-228в. Разпоредбата чл. 221 ал.1 от закона дава възможност за налагане на административно наказание на лечебно заведение, което наруши права на пациент, регламентирани с този закон и с нормативните актове по прилагането му - глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение - от 500 до 1500 лв. В случай на доказано нарушаване на права на пациент, сред които безспорно е и правото на всеки пациент по чл.86 ал.1 т.3 от Закона за здравето, именно това е санкционната норма за налагане на административното наказание.

При изложените мотиви Административен съд София - град намира, че първоинстанционният съд е събрал всички възможни доказателства, правилно ги е преценил и установената фактическа обстановка се базира на тях. Направените правни изводи са обосновани и почиват на установените по делото факти. Постановеното съдебно решение е валидно, допустимо, обосновано и правилно, и следва да бъде потвърдено изцяло.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника по касационната жалба за заплащане на направените в производството разноски, от които касационната инстанция приема за доказани разноските за възнаграждение на вещо лице в размер на 521,40 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XIX-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 29.10.2019 г. по НАХД №1400/2018г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22 състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински одит“ , БУЛСТАТ[ЕИК], да заплати на Р. Ц. Ц., ЕГН [ЕГН], разноски за възнаграждение на вещо лице в размер на 521,40 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.....

2.....